

Pasakos telefonu

Kaip teptuką išgelbėjo terpentinas!

Ar žinojote, kad pasakos gyvena kišenėje ir jas galima sekti tiesiog telefonu?.. tikrai, tikrai. Kai mamytė išeina į darbą ir aš lieku vienas, kartais taip smarkiai liūdžiu, kad tenka skambinti telefonu Inesai. Aš – Patrikas, o Inesa – mano geriausia draugė. Man ketveri, o jai – daug, ir jos kišenė visuomet pilna pasakų. Svarbiausia, kad ji niekuomet nepyksta, kai jai paskambinu, ir niekada nesako: – “Ak, šiandien neturiu laiko...Gal kitą sykį, Patrikai?..”

Šį rytą mamytė labai skubėjo. Aš dar gulėjau lovelėje, kai užsidarė durys. Virtuvėje ant stalo garavo arbata, lėkštelėje gulėjo sumuštiniai. Bet aš buvau nealkanas – aš buvau liūdnas. Padėti galėjo tik pasaka. Surinkau Inesos telefono numerį ir po kelių Pyyyp, pyyyp išgirdau:

- Klausau.
- Čia aš Patrikas. Man ir vėl liūdna...
- Ir tave turbūt gali išgelbėti tik pasaka? – nusijuokė Inesa.
- Tik viena mažytė pasakaitė, pasakiau ir laukiau, aš taip smarkiai laukiau, kad galėjau girdėti kaip plaka mano širdis.
- Ką tik pradėjau valyti langus, bet tai nėra pats įdomiausias užsiėmimas pasaulyje, - pasakė Inesa ir ėmė pasakoti: - Pernai nudažiau savo namelį geltona spalva, pameni? Dažiau dideliu plačiu teptuku. Po to kai namas tapo panašus į pienuų pievą, tą didįjį teptuką numečiau sandėlio kampe, o šį rytą radau jį tokį nusiminusį, susiraukšlėjusį...
- Nusiminusį teptuką? Kodėl? – paklausiau aš.
- Todėl, kad aš jį pamiršau išplausti. Jo šeriai sudžiūvo... Vargšelis nieko daugiau nebegalės nudažyti.
- O aš žinau, kai tą sudžiūvusį teptuką išgelbėti! – pasakiau, prisiminęs tokį keistai kvepiantį skystį dar keistesniu vardu – terpentinas.

- Sakai, terpentinas? – nudžiugo Inesa. – Lekiu, pamerksiu teptuką į terpentiną. Ačiū, Patrikai, ir ką aš be tavęs daryčiau! – rageyje pasigirdo: pyp, pyp, pyp...

Inesa Paliulytė
Kauno lopšelio-darželio „Liepaitė“ meninio ugdymo pedagogė, aktorė, režisierė